

Π.Μ.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στην **Ιταλία**, ήταν τελικά ένα ηχηρό ΟΧΙ(*).

Όλοι οι αναλυτές θεωρούν πως μια νίκη του ΟΧΙ θα δημιουργήσει μεγάλους **τριγμούς στην ήδη κλονισμένη Ευρωπαϊκή Ένωση** μετά το BREXIT.

Μα έχει σχέση το ερώτημα του δημοψηφίσματος που εισηγήθηκε ο πρωθυπουργός Ρέντσι, με τις προοπτικές της ευρωζώνης και της ΕΕ; Θεωρητικά, καμία απολύτως!

Οι προτεινόμενες **συνταγματικές αλλαγές** αφορούσαν την ενίσχυση της **κυβερνητικής σταθερότητας** στην Ιταλία με μείωση του ρόλου της Γερουσίας, αύξηση των αρμοδιοτήτων του Πρωθυπουργού, περιορισμό του ρόλου των περιφερειακών κυβερνήσεων, αλλαγές στο εκλογικό σύστημα. Το επιχείρημα του **ΝΑΙ** είναι τούτο: «Μια χώρα που έχει 63 κυβερνήσεις σε 70 χρόνια, δε μπορεί να πάει μπροστά!»

Ωστόσο, αντιστρέφοντας το γνωστό «βρήκα ανοιχτά και μπήκα», οι Ιταλοί ψηφοφόροι φαίνεται πως θα κινήθηκαν με βάση το σχήμα «**βρήκα ανοιχτά και βγήκα**», εκφράζοντας ηχηρά τη **δυσανεμία** τους για τη λιτότητα διαρκείας, τη μαζική ανεργία και γενικά την εφαρμογή των αντεργατικών πολιτικών της ΕΕ στην τρίτη μεγάλη οικονομία της.

Η Ιταλία σέρνεται.

Με μια ανάπτυξη κοντά στο 1%, δημόσιο χρέος στο 132,7% του ΑΕΠ, το τραπεζικό σύστημα υπό κατάρρευση με τεράστιο όγκο «κόκκινων δανείων», εφιαλτικά ποσοστά ανεργίας (ειδικά για τους νέους) και με τον πέλεκυ του Δημοσιονομικού Συμφώνου να επικρέμαται λόγω μη τήρησης των κριτηρίων του, το μέλλον του Ιταλικού καπιταλισμού διαγράφεται ζοφερό.

Για «κοινοτική αλληλεγγύη» φυσικά και δε γίνεται λόγος, σε μια περίοδο που λαχανιάζουν ακόμη και οι πρωτοπορούσες οικονομίες της ευρωζώνης με οριακά ποσοστά ανάπτυξης, τις ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις να οξύνονται και τα **αντι-ΕΕ αισθήματα** να παίρνουν μορφή χιονοστιβάδας.

Ποιος σέρνει όμως το άρμα του **ΟΧΙ**;

Οι **τεθλιμμένοι συγγενείς** του δήθεν ευρωπαϊκού παραδείσου και της υποτιθέμενης «αντικειμενικά προοδευτικής» καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, οι υμνητές της απόλυτης ελευθερίας κίνησης των πολυεθνικών κεφαλαίων και της χωρίς όρια εκμετάλλευσης της εργασίας και της ποδοπάτησης των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων όπου γης, τσουβαλιάζουν BREXIT, Τράμπ, πιθανό Ιταλικό ΟΧΙ ή νίκη της ακροδεξιάς σε Αυστρία και Γαλλία και μιλούν για επίθεση του εθνικισμού και της ακροδεξιάς ενάντια στο «διαφωτισμό», τον πολιτισμό και την «πρόοδο».

Στην πραγματικότητα, οι δύο μεγάλοι κινητήρες του ΟΧΙ στην Ιταλία, πρέπει να αναζητηθούν πέρα από τον **Πέπε Γκρίλο**.

Πρώτα από όλα ήταν **ο ίδιος ο Ρέντσι**, ο οποίος είχε δηλώσει πως αν νικήσει το ΟΧΙ θα παραιτηθεί.

Έτσι και έγινε. Εκατομμύρια Ιταλοί, βρήκαν την ευκαιρία να πουν «στο καλό, στο σπίτι σου». Άλλωστε δεν τον εξέλεξαν ποτέ. Ήταν προϊόν πραξικοπήματος στο ίδιο του το κόμμα και τον γνώρισαν μόνο μέσω της εφαρμογής μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής (με απόχρωση ...ΣΥΡΙΖΑ).

Έπειτα, μεγάλος και ανέλπιστος υποστηρικτής του ΟΧΙ ήταν ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής **Γιουνκέρ**, ακριβώς επειδή έσπευσε να δηλώσει ότι θα επιθυμούσε νίκη του ΝΑΙ και του Ρέντσι!

Και η **αριστερά** που είναι αλήθεια; Στην τρέχουσα ιστορική καμπή, το τρένο το έχει χάσει. Χάθηκε (στις κυρίαρχες εκδοχές της) μεταξύ της ευρωλαγνείας, της πίστης για το αδιατάρακτο των ολοκληρώσεων, της υπόκλισης στον αστικό κοσμοπολιτισμό και τον ιμπεριαλισμό, καθώς και τη σχεδόν απόλυτη απόσπασή της από τα ταξικά συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας οραματιζόμενη «αναπτυξιακά μοντέλα» και κυβερνητικούς ρόλους μαϊντανού. Και ίσως η Ιταλία να είναι η χώρα, όπου όλος αυτός ο εκφυλισμός και η κατάντια να βρίσκουν τα πρωτότυπά τους...

Να πως θέτει το ζητούμενο για την αριστερά η καθηγήτρια Φιλοσοφίας, **Νάνσι Φρέιζερ** σε μια **συνέντευξη** της στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Αυτό σημαίνει ότι οι προοδευτικές δυνάμεις που έχουν ευθυγραμμιστεί με τον νεοφιλελευθερισμό, πρέπει να πάρουν μια απόφαση. Να διαλέξουν εάν θα ταυτιστούν με τις δυνάμεις της χρηματιστικοποίησης και να αγωνιστούν κατά του λαϊκισμού μ' αυτόν τον τρόπο ή εάν θα αποφασίσουν να σπάσουν αυτή τη συμμαχία και να προσπαθήσουν να γίνουν μια ανεξάρτητη αριστερά που θα μπορεί να απευθυνθεί στην πλειοψηφία των ψηφοφόρων του Τραμπ ή του Brexit. Δεν πιστεύω ότι η πλειοψηφία αυτών των ψηφοφόρων είναι πραγματικά ρατσιστές, μισογυνιστές κλπ. Μια μειοψηφία πιθανώς να είναι τέτοιοι, αλλά παραμένουν μειοψηφία».

Η γνώμη μας: **Σωστό μέν, αδύνατο δε!**

Τούτη η αριστερά του κουστουμιού, της ήττας και της παρακμής, δεν πρόκειται να πάρει τέτοια απόφαση από μόνη της χωρίς ανατροπή και ήττα της, από ένα νέο ρεύμα εργατικής χειραφέτησης, αντικαπιταλιστικού προσανατολισμού και αναζήτησης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής.

Η «αναστάτωση» στην Ευρώπη και στον κόσμο, είναι το πεδίο μέσα στο οποίο θα κριθεί αυτό το ερώτημα.

(*) το σχόλιο είχε γραφεί πριν γίνει το δημοψήφισμα με τίτλο "Σχόλιο για το πιθανό Ιταλικό ΟΧΙ". Μετά το αποτέλεσμα έγινε αλλαγή του τίτλου σε "Σχόλιο για το ηχηρό Ιταλικό ΟΧΙ" και μικρές αλλαγές στο αρχικό κείμενο